

DOMINI NEU I AMBERT

TERESA GIMPERA, LLUNY DEL CINEMA

La xica rossa de la tele s'ha fet gran

De jove volia ser la doble de Grace Kelly, i potser per això don Alfred Hitchcock va estar a punt de creuar-se en el seu camí. Teresa Gimpera, la xica de la tele que anunciava mitges Rodiflex, avui viu feliç, tranquil·la, discretament apartada del món del cinema.

Carles Gàmez

¿És cert que vostè, en acabar la guerra, va estar internada en un camp de refugiats a França?

—Els meus pares eren mestres republicans. Llavors, en finalitzar la guerra, la meua mare se'n va anar en una colònia de nens refugiats al Pas de Calais. Jo era molt petita, pràcticament no ho recorde, però ma mare deia que allí vaig començar a parlar, i a més vaig fer-ho en andalus, ja que la majoria de nens eren del sud. Em passava tot el dia dient «¿cuando volvemos a Espana?».

De tota manera, són coses que recordo molt vagament, com l'arribada a Barcelona, i el meu avi que ens va venir a buscar al Palau de les missions de Montjuïc, i era la primera vegada que el veia, un senyor amb barba...

—Vostè ha estat una de les models publicitàries més populars durant molts anys, ¿com és que va dedicar-se a la publicitat?

—Per casualitat, a l'empresa on treballava el meu marit tenien un departament de publicitat. Un dia vaig anar a esperar-lo i uns companys es fixaren en mi, que si jo tenia pinta d'estrangera, que estaria bé per a publicitat, i quasi sense adonar-me vaig entrar.

El primer anunci que vaig fer fou un calendari, no com el de la Marilyn, sinó per a unes cerveses del nord. Aquests primers anuncis els recordo molt bé. Quan vaig fer el meu primer espot televisiu vaig estar una setmana sense dormir, eren unes mitges. ¡Jo crec que ja no em queda res per anunciar!

Ara encara, a molts hotels em trobo en la tapa d'unes terrines de melmelada, vestida de gallega. Una amiga meua s'ha emmarcat la foto vestida de ga-

llega, però aquesta volta anuncio una marca de tomaca.

—El seu debut cinematogràfic es va produir amb Fata Morgana, un dels films emblemàtics de l'anomenada Escuela de Barcelona.

—Jo m'havia resistit fins aquell moment a fer cinema, no em trobava prou preparada, però un dia, a la sortida d'una desfilada de l'Hotel Ritz, Gonzalo Suárez estava esperant-me. Començà a dir-me que jo li interessava molt, que volia fer un llibre sobre mi. La veritat és que no el vaig prendre molt seriosament. Jo pensava que es tractava del clàssic senyor que vol lligar; i no, em va trucar la seva representant, i llavors d'aquell llibre va sortir el guió de Fata Morgana.

—I aleshores va passar de la xica de la tele a ser una de les actrius més populars del cinema espanyol, sobretot quan comença la seua col·laboració amb el productor Pedro Masó.

—Jo, la feina del cinema no vaig proposar-me-la mai; llavors, un treball que tu no has buscat, pel qual et vénen a buscar, acabes per agafar mals costums, i em vaig sentir mimada... És clar, jo era conscient que aquell cinema era de molt baixa qualitat, aleshores fou quan vaig tenir una ensopagada molt forta amb el senyor Pedro Masó, arran d'una entrevista que em va fer Baltasar Porcel a *Destino*. Immediatament em va rescindir el contracte. Jo havia parlat malament del Masó, i això

em va comportar un boicot general, més d'un any en la llista negra, sense fer cap pel·lícula. Jo vaig entendre que si fas un tipus de cinema que no t'agrada massa, però ho acceptes, doncs has de ser conseqüent.

—*En la seua carrera, un altre títol molt significatiu ha estat El espíritu de la colmena.*

—Un film en què, encara que els protagonistes siguen les nenes, jo estic molt contenta d'haver participat. He fet molts films dolents, però també he in-

tervingut en pel·lícules interessants, i aquesta n'és una. Un film que ningú dels que participàvem en el rodatge sabíem què passaria, començant per l'Elias Querejeta.

Recordo que Querejeta va dir a Ericce: O acabes la pel·lícula la setmana que ve o no l'acabes mai. I mira per on, aquesta pel·lícula ha fet milions i milions, la posen contínuament pertot arreu.

—*¿El seu físic ha estat un hàndicap a l'hora de treballar?*

«De mi, segur que es pensen que em passo tot el dia al gimnàs, entre massatges i rajos UVA, però no, el que de veritat m'agrada és quedar-me a casa, la meua professió frustrada és la de mestressa».

DOMÈNEC UMBERT

Sardor

NOVETATS en LLIBRES

<p>edicions 62 s/a</p> <p>SIC TRANSIT GLÒRIA SWANSON</p> <p>Emili Teixidor El Cangur, 111. 168 pàgs.</p> <p>La postguerra en una població d'Osona descrita amb nervi per un escriptor d'autèntica fusta. Un llibre que ha rebut grans elogis de la crítica.</p>	<p> Editorial Laia</p> <p>CRONICA NEGRA</p> <p>Andreu Martín El Mirall i el Temps, 216 pàgs.</p> <p>Una gran sèrie de TV3. Andreu Martín escriu 13 cròniques negres.</p>
<p>Edicions BROMERA</p> <p>EL CAVALLER DE LA CARRETA</p> <p>Chrétien de Troyes A la lluna de València, 5.</p> <p>Amor, aventures, torneigs, revenges i, és clar, els llegendaris Cavallers de la Taula Rodona. Chrétien, ara, en la nostra llengua.</p>	<p>EDITORIAL EMPÚRIES</p> <p>DEUS I HEROIS GRECS</p> <p>Robert Graves Col·lecció l'Odissea, 39.</p> <p>Una introducció immillorable a la mitologia grega escrita per un gran expert que era, també, un gran escriptor.</p>
<p> GREGAL LLIBRES consorci d'editors valencians s.a.</p> <p>EL PAÍS VALENCIÀ</p> <p>Empar Montagut, Maria Dolors Bellver, Rafael Valls.</p> <p>Llibre imprescindible per a tot aquell que vulga introduir-se en el coneixement de la nostra llengua.</p>	<p> LA GALERA, S. A., EDITORIAL</p> <p>LES ALES ROGES</p> <p>Miquel Rayó i Ferrer Col·lecció Els Grumets de la Galera. Premi Josep-M. Folch i Torres, 1987. Presentació: Xavier Pastor, president de Greenpeace, Espanya. Il·lustracions d'Ismael Balanyà.</p>
<p> EDITORIAL TRES I QUATRE</p> <p>SEDUCCIÓ</p> <p>Bettina Blumenberg Narratives 3i4, 2</p> <p>Traducció de l'èxit editorial més important a Alemanya, Suècia i Itàlia.</p>	<p> curial</p> <p>CANT ALT</p> <p>Jordi Pere Cerdà Autobiografia literària. La Mata de Junc, 18</p>
<p> Edicions Proa</p> <p>RETRAT D'UN ASSASSÍ D'OCELLS</p> <p>Emili Teixidor Il·lustració de Carme Sanglas. A tot vent 264. 208 pàgs. 1.400 ptes.</p>	<p> EDITORIAL TRES I QUATRE</p> <p>ELS ULLS D'AHIR</p> <p>Maria de la Pau Janer Narratives 3i4, 3</p> <p>La primera novel·la d'aquesta jove escriptora mallorquina finalista del premi Ciutat de Palma 1987.</p>

—Segurament sí. D'una banda m'ha proporcionat poder fer de model i tot això, i de l'altra, als directors, per exemple, sempre els ha costat molt de treball destruir-me. Hi ha actrius que les veus de bon matí, sense maquillar, i dius ¡quin horror! Però jo no, jo no canvio gens, és una qualitat innata. Poden posar-me sense maquillar, desgrenyada o com vulguin, que no canvio gens. De mi, segur que es pensen que sóc una persona que es passa tot el dia en el gimnàs, entre massatges i rajos UVA, i no és veritat. A mi, el que m'agrada es quedar-me a casa, fer dinars per als amics. La meua professió frustrada es la de mestressa. Però, clar, ara ho dius, i sempre hi haurà algú que dirà, «mira quines collonades diu aquesta».

—Vostè ha treballat amb la plana major dels fotògrafs catalans, i publicistes com Pomés, ¿què pensa del seu treball?

—Pomés va ser realment el que em va ensenyar la professió de model. Jo vaig tenir molta sort que el meu aprenentatge fos amb gent com Leopold Pomés, una sort que no totes les models d'avui tenen. Pomés fou, per exemple, el primer publicista que va fer un anunci en què la model parlava al públic. Fins aquell moment tot eren veus en *off*, i el Pomés va ser el primer que, amb les mitges Rodiflex, va parlar directament a les senyores durant quinze segons. Això fou una revolució.

—¿Quan decideix apartar-se del cinema?

—Vaig fer una pel·lícula molt dolenta a Marbella. Era l'època del *destape*, i llavors semblava que per a fer una pel·lícula inexcusablement havies de despullar-te. Aleshores vaig decidir plegar i anar-me'n a viure a Begur.

Clar, una vegada allí, havíem de guanyar-nos la vida, i decidírem muntar una gelateria, després un petit bar, i més tard, un restaurant, i per sort, ens va sortir bé. Però jo sóc una persona que quan em fico en una cosa sempre me'n surto, i me'n surto perquè treballo, com ara amb l'escola de models.

—I sentimentalment, ¿en quin punt està Teresa Gimpera?

—Jo crec que estic en un equilibri afortunat, amb tots els alts i baixos que suposa una llarga vida sentimental, però esperant acabar els dies amb aquesta persona, encara que les coses del sentiment no depenguin solament d'una persona.

—¿I vitalment?

—Una persona que es fa gran i espera fer-ho amb dignitat. Això, per a mi, és fonamental. □